

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 20 de gener del 2017.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per escrit de data del registre del 10-04-2014, la Sra. D.. va presentar demanda laboral per acomiadament injustificat i fet en forma indeguda contra la societat S., SAU, demanant que es condemnés a aquesta darrera a pagar-li la suma de 38.228,73.-euros en concepte d'indemnització i d'havers laborals impagats, més els interessos legals corresponents, així com al pagament de la totalitat de les costes processals, inclosos els honoraris d'advocat, de procurador i eventual perit.

II.- l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data

06-06-2016, decidint "*PRIMER.- Estimar substancialment la demanda formulada en data 10 d'abril de 2014 per part de la Sra. D.. contra la societat S., S.A.U.*

SEGON.- Condemnar a la part defenent al pagament de 36.270,68€ bruts, juntament amb els interessos legals que es meritin a comptar de la data de contesta a la demanda i per tant a partir del 23 de maig de 2014, havent de declarar i cotitzar prop de la CASS els imports corresponents.

TERCER.- Condemnar en costes a la part defenent, inclosos els honoraris d'advocat i procurador. "

III.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal de la societat S., SAU, sol·licitant :

- es revoqui la sentència donant lloc a la caducitat de l'acció, es desestimi la demanda, s'absolgui S., SAU i es condemni a la Sra. D.. a pagar totes les despeses judicials causades,
- subsidiàriament, es revoqui la sentència del Batlle i s'absolgui a la societat, amb condemna de costes a la demandant,
- encara més subsidiàriament, es constatin les vulneracions de l'article 10 de la Constitució i es declarin les nul·litats consegüents i es retrocedeixi el plet al moment just anterior, sempre amb condemna de costes a l'adversa.

La representació processal de la Sra. D.. demana la confirmació de la sentència amb imposició de les costes ocasionades amb el present recurs a la part apel·lant, compresos els honoraris d'Advocat.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- És pacífic que la Sra. D.. va treballar pel compte de la societat demandada.

En data 11-06-2013, es va practicar el seu acomiadament mitjançant la remesa de la carta redactada de la manera següent : " .. serveixi la present per a notificar-li que la situació econòmica financera de la societat S.., S.A. ha estat degudament analitzada per l'empresa IK.., per informe de data 21 de maig del 2013 que analitza els estats de comptes auditats dels exercicis socials 2010, 2011 i 2012. Dit document -que vostè pot consultar a la secretaria de l'empresa- posa clarament de manifest que la viabilitat del nostre negoci passa obligatòriament per l'aplicació de determinades mesures correctores entre les quals hi figura una obligada reducció de la plantilla de personal.

És doncs per causes objectives relatives al delicat estat econòmic i financer actual que la direcció de S.. lamenta haver de comunicar-li la seva voluntat de resolució dels contractes de treball amb vostè atorgat el dia 01/08/21993.

Així de conformitat amb l'article 91 del vigent Codi de Relacions Laborals, a partir de la recepció de la present, vostè disposarà d'un preavis de 90 dies durant el que gaudirà de dues hores diàries consecutives (a convenir) per a cercar una nova ocupació. Transcorregut el dit preavis, la seva liquidació li serà efectuada i abonada en les oficines de la nostra empresa".

II.- El primer aspecte del recurs de la part empresarial concerneix l'excepció peremptòria de caducitat de l'acció que va formular i que el tribunal ha rebutjat. Sosté la recurrent que el criteri emprat pel tribunal per diferenciar entre acció per reclamar una indemnització per comiat i acció en contra del propi comiat no és comprensible donat que, d'una part, per a reclamar i obtenir una indemnització per comiat, qualsevol treballador ha d'alçar-se sempre i prèviament contra el propi comiat (en el seu fons o la seva forma), obtenir la declaració judicial d'il·legalitat del mateix tot el que li atorgarà la conseqüent indemnització, i d'altra part, no hi ha més variants i les actuacions de la treballadora s'inclouen en el supòsit del termini excepcional sense altres extrapolacions.

Cal recordar que l'article 8,1 del Codi de relacions laborals disposa que les accions derivades del contracte de treball prescriuen al cap d'un any però que excepcionalment, la reclamació d'indemnitzacions per acomiadament té un termini de caducitat de 60 dies a comptar del moment en què la persona treballadora té coneixement de l'acomiadament, ja sigui per comunicació escrita, ja sigui perquè se li ha impedit treballar o accedir al lloc de treball o per qualsevol altra actuació de l'empresari que ho indiqui així.

El tribunal ha considerat que no era d'aplicació el termini reduït sinó el termini general d'un any donat que *"el termini excepcional de caducitat de 60 dies es troba previst per a reclamar indemnitzacions derivades d'un acomiadament. Així en el supòsit que ens ocupa l'agent no es conforma amb l'acomiadament produït i reclama la corresponent indemnització, sinó que s'aixeca contra el propi acomiadament, acció a la que correspon el termini general de prescripció d'un any..."*.

Però, aquesta diferència que fa el tribunal entre les accions en reclamacions d'indemnitzacions derivades d'acomiadament, que serien les úniques sotmeses al termini de caducitat de 60 dies, i les accions en contra del propi acomiadament, no és conforme al text ni a l'esperit de l'article 8.

En efecte, és cert l'argument de la recurrent que per a reclamar i obtenir una indemnització per comiat, s'ha prèviament de fer reconèixer judicialment la il·legalitat del mateix.

L'acomiadament fet en forma indeguda, improcedent o injustificat i la seva indemnització són pràcticament inseparables.

Així, en relació al terreny d'aplicació respectiu de la prescripció i de la caducitat, hem pogut precisar que *"la caducitat només afecta les reclamacions d'indemnitzacions per acomiadament fet en forma indeguda, improcedent o injustificat, tal que previstes en l'article 98 del mateix Codi"* (TSJSC 162/11 del

29-09-2011 i 43/2015 del 23-07-2015 *a contrario* que concerneixen casos de reclamació de la indemnització de l'article 90.1 del Codi). La caducitat afecta només aquestes reclamacions per acomiadament però les afecta totes sense excepcions.

De totes maneres, en el present cas, la Sra. D.. reclamava clarament, i en aplicació de l'article 98, una indemnització derivada del seu acomiadament i el tribunal li ha reconegut el dret a percebre una indemnització de l'article 98 per acomiadament improcedent.

Per tant, és de manera indubtable el termini excepcional i específic a tal reclamació que s'havia d'aplicar.

La treballadora no va signar la carta però reconeix que se li va comunicar el seu comiat i remetre un duplicat de la carta. Per tant, el dia 11-06-2013 tenia coneixement del seu acomiadament per comunicació escrita.

Donat que el comiat va tenir lloc el dia 11-06-2013, dia de la remesa de la carta i punt de partida del termini i que la demanda és del 10-04-2014, el termini de 60 dies havia escolat amb escreix.

Ni la circumstància que després de la remesa de la carta la treballadora es va trobar de baixa mèdica ni tampoc el fet que va tenir que complir el seu preavis poden interferir puix és sabut que la caducitat no és susceptible ni de suspensió ni d'interrupció, ni tampoc de renúncia o de modificació.

A més i a títol de reforç, constatem que al moment del comiat la demandant ja coneixia els motius d'impugnació del mateix i que són que l'informe econòmic aportat no ha estat realitzat per un auditor no degudament autoritzat ; que es va fer en base a unes dades que no reflecteixen la situació real de l'empresa al moment de l'acomiadament ; que l'informa no li ha estat exhibit, explicat ni lliurat i que l'acomiadament no correspon a una reestructuració general de l'empresa.

III.- D'altra banda, la treballadora havia formulat una petició relativa a uns havers laborals pendents de pagament (tretzena paga del 2013 i la prorrata del 2014), petició que està sotmesa al termini general d'un any.

Però, el tribunal ha constatat que la societat defenent al·lega i justifica que aquests imports ja foren objecte de consignació en el dipòsit judicial i que els càlculs corresponents no havien estat pertinentment contradits per l'agent, i que per tant no esqueia donar lloc a aquesta pretensió.

Així les coses, atès que la part agent no ha formulat cap recurs en contra d'aquest aspecte de la decisió, no s'ha d'entrar a estudiar-lo i només s'ha de constatar la caducitat.

Per conseqüent, esdevé sense objecte examinar el fons de l'assumpte i els altres greuges de la part recurrent.

IV.- En virtut del principi del venciment objectiu, l'estimació del recurs, que porta a la desestimació íntegra de la demanda, justifica revocar la sentència pel que fa a les costes judicials de primera instància i de condemnar l'agent al pagament dels mateixos.

Pel que fa a les costes d'aquesta alçada, donat l'estimació del recurs, escau no efectuar cap imposició de costes en aplicació de la facultat conferida per la NOVEL·LA 82 Capítol 10.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMAR el recurs de la societat S., SAU, contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 06-06-2016 que revoquem en el sentit d'estimar l'excepció peremptòria de caducitat i absoldre la referida societat de totes les pretensions de la Sra. D.. ;

IMPOSAR a la Sra. D.. les costes judicials de primera instància inclosos els honoraris d'advocat i de procurador ;

NO EFECTUAR cap imposició de les costes judicials d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.